

Załącznik nr 1

do Uchwały podjętej przez Komisję Habilitacyjną powołaną w dniu 08.01.2018 r.
przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów w celu:
**przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego w dziedzinie nauk biologicznych w
dyscyplinie biologia dr. Michała Gładalskiego**

1. Sylwetka naukowa habilitanta

Habilitant zdobył wyższe wykształcenie na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego (kierunek ochrona środowiska). Pracę magisterską pt. „Morfometryczna analiza porównawcza trzcinniczka *Acrocephalus scirpaceus* i łożówki *Acrocephalus palustris*” wykonał pod kierownictwem dra Zbigniewa Wojciechowskiego z Zakładu Dydaktyki Biologii i Badania Różnorodności Biologicznej. Studia ukończył w roku 2008 otrzymując stopień magistra.

Pracę doktorską pt. „Zmienność cech rozrodu sikory modrej *Cyanistes caeruleus* w środowisku parkowo-ogrodowym i leśnym”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. Jerzego Bańbura z Katedry Zoologii Doświadczalnej i Biologii Ewolucyjnej, Uniwersytetu Łódzkiego obronił – z wyróżnieniem – w 2013 r. na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego.

Od 2008 do 2013 roku pracował początkowo na stanowisku asystenta, a następnie (od października 2013) jako adiunkt naukowo-dydaktyczny w Katedrze Zoologii Doświadczalnej i Biologii Ewolucyjnej Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego.

2. Ocena osiągnięcia naukowego przedstawionego w postaci cyklu publikacji

Jako osiągnięcie naukowe dr Michał Gładalski przedstawił cykl sześciu prac pod wspólnym tytułem: „**Wieloletnia zmienność cech łęgów sikory modrej *Cyanistes caeruleus* i sikory bogatki *Parus major* na obszarze parkowo-ogrodowym i leśnym**”. Prace te zostały opublikowane w latach 2014-2016 w dobrych czasopismach branżowych z listy JCR (Q2 dla adekwatnej dyscypliny), o współczynniku IF_5 od 1.35 do 2.71 (łącznie $IF_5 = 12,21$; w roku opublikowania suma $IF = 10,61$, suma pkt. MNiSW = 180). Prace te były wykonane we współpracy z kilkoma specjalistami (od siedmiu do dziewięciu). Do wniosku dołączono oświadczenia współautorów prac, określające rolę każdego z nich.

Habilitant jest we wszystkich pracach pierwszym i korespondencyjnym autorem. Dla każdej z tych prac określił swój wkład merytoryczny na 40% i opisał w identyczny sposób: „**Moim wkładem jest zasadnicza koncepcja pracy, udział w zbieraniu materiałów w terenie, ich opracowaniu oraz przygotowaniu tekstu i materiału ilustracyjnego.**”

Ostatnim autorem wszystkich tych prac jest prof. dr hab. Jerzy Bańbura, który dla każdej z sześciu prac złożył oświadczenie, iż jego „**udział polegał na zaprojektowaniu badań, analizie statystycznej danych, wniesieniu uwag do tekstu manuskryptu i kierowaniu projektem naukowym obejmującym badania opisane w tej pracy.**”

Współautorami wszystkich sześciu prac są prof. dr hab. Piotr Zieliński, dr hab. Adam Kaliński, dr Mirosława Bańbura, dr Marcin Markowski, dr Joanna Skwarska i dr Jarosław Wawrzyniak, którzy w identyczny sposób określili swój wkład do każdej z sześciu prac,

oświadczając: „mój udział polegał na zebraniu danych terenowych, które posłużyły do napisania tej pracy, opracowaniu materiału i wniesieniu uwag do tekstu manuskryptu.” W trzech pracach współautorem jest też mgr Iwona Czyżewska, a w jednej także mgr Dorota Mańkowska, które złożyły identyczne oświadczenia opisujące ich udział, jak wymienieni wcześniej współautorzy.

Na osiągnięcia naukowe cyklu publikacji składa się wykazanie: 1. wysokiej plastyczności fenologii rozrodu bogatki i modraszki związanej z ekstremalnymi warunkami pogodowymi w okresie przedlęgowym; 2. zależności fakultatywnej strategii rozrodczej bogatki (podejmowanie dwóch lęgów w jednym sezonie) od warunków pogodowych i siedliskowych; 3. związku podstawowych parametrów rozrodczych (sukces klucia i sukces wylotu) bogatki i modraszki z cechami konstrukcyjnymi i rozmiarami gniazda; 4. zróżnicowania siedliskowego kondycji fizjologicznej (mierzonej stężeniem hemoglobiny we krwi) piskląt modraszki; 5. zróżnicowania siedliskowego podstawowych parametrów rozrodczych modraszki, wynikającego z różnic w bazie pokarmowej i poziomie antropopresji.

Recenzenci różnili się znacznie w ocenie osiągnięcia przedstawionego przez dr. Gładalskiego. **Dr hab. Piotr Minias** zauważył, iż dwa gatunki sikor na których prowadzone były badania należą do najlepiej już poznanych i są przedmiotem badań prowadzonych przez liczne zespoły, co „podnosi poprzeczkę dla prowadzenia nowatorskich badań w zakresie ekologii obu gatunków”, a w tym kontekście jest „pod dużym wrażeniem nowatorskiego podejścia do badań prezentowanego przez kandydata”. Nowatorstwo „przejawia się między innymi w ciekawie zaplanowanym układzie eksperymentalnym, [co] pozwoliło kandydatowi na testowanie hipotez związanych z wpływem bazy pokarmowej oraz antropopresji na parametry rozrodu sikor, a także na ich kondycję fizjologiczną”. Recenzent podkreślił, iż „mimo, że wszystkie prace koncentrują się na dwóch gatunkach sikor, wyniki przedstawionych prac mają znacznie szersze implikacje dla zrozumienia ogólnie pojętych mechanizmów ekologii dziuplaków”. Recenzent podkreślił też umiejętność połączenia przez habilitanta „warsztatu metod fizjologicznych z podejściem czysto ekologicznym do badanych zagadnień”. Recenzent zauważył co prawda, że „częściowo, wysoka jakość naukowa [tych] prac może wynikać z ogromnego doświadczenia terenowego oraz publikacyjnego zespołu badawczego, w którym kandydat realizował swoje badania”, ale w jego opinii „pozycja pierwszego autora i znaczny wkład kandydata w powstanie każdej z sześciu prezentowanych prac zdecydowanie wskazują na jego wiodącą rolę w planowaniu i realizacji wybranych zagadnień badawczych”. Podsumowując, **dr hab. Piotr Minias** wyraził pełne przekonanie, że „prace te stanowią oryginalny i znaczny wkład w dziedzinie ekologii i eko-fizjologii ptaków”, a co za tym idzie spełniają ustawowe wymagania stawiane osiągnięciu mającemu być podstawą ubiegania się o stopień doktora habilitowanego.

Prof. dr hab. Tomasz Wesolowski docenił wartość naukową wyników przedstawionych w publikacjach składających się na osiągnięcie i przedstawił ich szczegółowe podsumowanie, zakończone stwierdzeniem iż „te cechy podejścia, zajmowanie się jednym problemem przez wiele lat, zbieranie danych w tym samych miejscach, porównywalnymi metodami, na dwóch obszarach o kontrastujących warunkach siedliskowych są szczególnie warte podkreślenia w czasach premiującej szybkie efekty ‘ekspresowej’ nauki.” Zarazem jednak zwrócił uwagę na poważne ograniczenie metodologiczne, wynikające z przyjętej strategii badań: „Jednoczesne zbieranie tymi samymi metodami materiałów na dwóch powierzchniach pozwala na dokonywanie zasadnych porównań między tymi obszarami. Niestety, tak zebrane materiały mają niską wiarygodność zewnętrzną, nie dają możliwości ich uogólniania poza badany układ. Niezależnie od tego ilu lęgów losy, w ciągu ilu lat, prześledzimy, to nadal porównywać będziemy tylko jedną

powierzchnię w lesie z jedną w parku i nie sposób będzie wykazać, że różnice między tymi powierzchniami odzwierciedlają ‘różnice między siedliskami miejskimi i pozamiejskimi’ a nie jakieś inne przyczyny.”

W dalszej części recenzji **prof. dr hab. Wesołowski** przedstawił szczegółową krytykę szeregu aspektów metodologicznych, dotyczących nie tyle samych badań, a sposobu analizowania danych i – przede wszystkim - prezentacji wyników. Te uwagi, zajmujące około dwie strony tekstu, dotyczyły: a) braku w opisie metod informacji niezbędnych do właściwej interpretacji wyników, w tym pominięcia informacji, które mogły podważyć wiarygodność wniosków dotyczących zmian parametrów lęgowych w kolejnych latach, b) pominięcia w analizach efektów drapieżnictwa, mimo wiedzy o jego znaczeniu, c) używania terminu ‘sukces rozrodczy’ w znaczeniu innym niż ogólnie przyjęte, co może prowadzić do błędnego zrozumienia sensu przedstawianych wniosków, d) niekompletności przedstawianych wyników, ograniczających się niekiedy do podania tylko syntetycznych wskaźników statystycznych, takich jak współczynnik korelacji, bez możliwości sprawdzenia przez czytelnika czy charakterystyka rozkładu faktycznych danych jest dla danej analizy adekwatna, e) braku w publikacjach składających się na osiągnięcie analiz pozwalających na sprawdzenie, jak na przedstawione wnioski mogła wpłynąć nietypowo wysoka dostępność gąsienic w roku 2003 (informacja o tym dostępna jest tylko w pracy nie wchodzącej w skład osiągnięcia). Dalej recenzent zauważył, iż „w Autoreferacie Habilitant przedstawił jedynie rozszerzone abstrakty sześciu prac włączonych w skład Osiągnięcia, bez żadnej próby syntezy, bez jakiegokolwiek rozdziału podsumowującego, łączącego wątki poszczególnych prac w większą całość, czyli właśnie w Osiągnięcie.” Tak więc niejasne pozostaje dlaczego w skład osiągnięcia weszły akurat te, a nie inne prace - w tym także prace dotyczące obserwacji komplementarnych do danych zawartych w osiągnięciu, co zwiększyłoby spójność merytoryczną osiągnięcia. Podsumowując, **prof. dr hab. Tomasz Wesołowski** stwierdził jednak, że „mimo tych zastrzeżeń, można uznać, że cykl prac składających się na Osiągnięcie zachowuje pewną spójność merytoryczną [...], a – mimo braku syntezy – wkład intelektualny habilitanta za znaczący” i uznał, iż wniosek „spełnia minimum ustawowych warunków i opiniuje go pozytywnie”.

Dr hab. Tomasz Mazgajski również wysoko ocenił wartość badań prowadzonych przez habilitanta, a w szczególności wartość wynikającą z prowadzenia wieloletnich obserwacji, pozwalających na wyciąganie wniosków dotyczących szeregu ważnych kwestii, takich jak efektów zmian klimatu. W swojej wnikliwej recenzji, na ponad dwóch stronach tekstu, przedstawił najciekawsze wyniki osiągnięcia i ich znaczenie. Mimo tej wysokiej oceny wartości naukowej, recenzent przedstawił jednak równie szczegółowo uzasadnione wątpliwości, czy przedstawiony przez habilitanta cykl publikacji spełnia ustawowe wymagania ‘osiągnięcia’ mającego być podstawą nadania stopnia doktora habilitowanego.

Po pierwsze, recenzent zwrócił uwagę, że habilitant nie wyjaśnia „co stało za wyborem tych, a nie innych prac do jego osiągnięcia, co rozumie jako tytułowe ‘cechy lęgów’, ani co ma być wiodącym problemem tego osiągnięcia.” W świetle tytułu osiągnięcia („*Wieloletnia zmienność cech lęgów...*”) nie jest jasne, dlaczego w jego skład nie weszły inne prace habilitanta, dotyczące dokładnie tej tematyki (wielkości lęgów), a za to znalazła się w niej praca, która do tak określonego tematu nie pasuje, bo nie przedstawia analiz „wieloletnich” (poz. 3), albo praca dotycząca przede wszystkim zmienności poziomu hemoglobiny piskląt (poz. 4), co w odczuciu recenzenta trudno uznać za ‘cechę lęgów’. Nie jest też jasne, dlaczego w niektórych pracach składających się na osiągnięcie analizy wykonano tylko dla modraszek, a nie dla drugiego gatunku, który był obiektem badań. Po drugie, recenzent zauważył i szczegółowo uzasadnił, że „niepokojąco dużo aspektów

powtarza się w pracach wchodzących w skład ‘osiągnięcia’ i w doktoracie”. Jest jasne, że wartością dodaną są analizy dla danych wieloletnich i włączenie do części analiz drugiego gatunku sikory, ale „nie widać wyraźnie, w jakim kierunku Habilitant rozwinął się względem tego, co robił wcześniej.” Po trzecie, nie jest też jasny faktyczny wkład intelektualny w publikacje składające się na osiągnięcie. Jest zrozumiałe, że badania oparte o wieloletnie obserwacje są z zasady prowadzone przez duże zespoły, a ich wyniki są przedstawiane w publikacjach mających wielu autorów. Jednak z deklaracji złożonej przez szefa tego zespołu, prof. dr hab. Jerzego Bańburę (który był także promotorem doktoratu habilitanta) wynika, że to on – a nie habilitant – „zaprojektował badania, prowadził analizy statystyczne i kierował projektem badawczym”. Recenzent przypuszcza, że badania prowadzone przez habilitanta to „ciąg dalszy relacji, gdy Uczeń uczy się od Mistrza” i nie kwestionuje wartości takiej relacji, ale zarazem iż oczekuje „że i Uczeń w tym układzie wniesie coś nowego, takiej wartości dodanej, która będzie wyróżniać prace Habilitanta, czymś nowymi i oryginalnym w porównaniu do tego, co było robione przez zespół zajmujący się dziuplakami do tej pory”.

Podsumowując, **dr hab. Tomasz Mazgajski** stwierdził, że „prace tworzące osiągnięcie naukowe dr Michała Gładalskiego poszerzają naszą wiedzę dotyczącą czynników wpływających na rozród ptaków. Wyniki prac tworzących osiągnięcie zostały dobrze opublikowane, co powoduje, że mają szansę na dobry odbiór. Trudno jednak jednoznacznie stwierdzić, że wkład przedstawionych prac w rozwój dziedziny jest znaczny [czego wymaga ustawa], gdyż wydaje się, że niewiele więcej zostało dodane do tego, co zostało prezentowane wcześniej w doktoracie. Ewidentnie zbyt mało dopracowany został Autoreferat, żeby pokazać, jaki pomysł na to osiągnięcie ma sam Habilitant, w czym tkwi według niego wartość tych prac i jak one wiążą się ze sobą.” W konsekwencji recenzent uznał, że nie może stwierdzić iż osiągnięcie spełnia ustawowe wymagania i przedstawił negatywną ocenę.

Równocześnie jednak **dr hab. Tomasz Mazgajski** zwrócił się do członków komisji z propozycją, by skorzystać z Art. 18. pkt. 10 Ustawy i na posiedzenie Komisji zaprosić habilitanta i odbyć z nim rozmowę dotyczącą zarówno specyfiki jego wkładu w cykl prac stanowiących osiągnięcie, jak i planów rozwoju własnej kariery naukowej, związanej też z kształceniem własnych doktorantów – co pozwoli ocenić jego samodzielność i dojrzałość naukową. Recenzent zaznaczył, że po takiej rozmowie może zmienić swoją opinię.

Po zapoznaniu się recenzjami, wszyscy członkowie Komisji zgodzili się, że – niezależnie od ich opinii na temat osiągnięcia opartych o samą dokumentację habilitacyjną – należy poprzeć wniosek dr. hab. Tomasza Mazgajskiego i zaprosić habilitanta na spotkanie komisji, tak by mógł wyjaśnić wątpliwości przedstawione w dwóch recenzjach.

3. Ocena całego dorobku naukowego

Na ogólny dorobek naukowy dra Gładalskiego składa się 26 prac (łącznie z 6 pracami stanowiącymi osiągnięcie naukowe) opublikowanych w czasopiśmie z listy JCR, z czego 22 prace zostały opublikowane już po uzyskaniu stopnia doktora, w latach 2013–2017 czyli w okresie 5 lat. Podana we wniosku sumaryczna liczba cytowań wszystkich prac wg Web of Science wynosiła 131 (61 bez autocytowań), natomiast na dzień 21.03.2018 wynosiła 151 (81 bez autocytowań). **Dr hab. Piotr Minias** stwierdził, że dorobek kandydata ocenia wysoko, a „wskaźniki bibliometryczne oceniłby jako ponadprzeciętne, przy uwzględnieniu stosunkowo krótkiego stażu naukowego”. **Prof. dr hab. Wesolowski** zwrócił jednak uwagę, iż niemal cały dorobek naukowy habilitanta jest skupiony na dość wąskiej tematyce, a wysokie wskaźniki bibliometryczne wynikają z wykonywania badań w dużym zespole, więc by uzyskać rzetelną miarę wkładu habilitanta, „wskaźniki bibliometryczne należałoby

odpowiednio zredukować.” **Dr hab. Mazgajski** zauważył, że liczba cytowań „nie jest wysoka biorąc pod uwagę tematykę i grupę ptaków, którą zajmuje się dr Gładalski”, ale „biorąc pod uwagę, że znaczna część tych prac została opublikowana w ostatnich kilku latach, można zakładać, że ten wskaźnik bibliometryczny będzie się szybko powiększał.”

Członkowie Komisji, **prof. dr hab. Tomasz Osiejuk** i **dr hab. Wiesław Walankiewicz**, w swoich krótkich komentarzach do recenzji zwrócili uwagę, że nie powinno być podstawą krytyki habilitanta to, że pracuje w dużym, prężnym zespole, co z jednej strony nieuchronnie oznacza iż publikowane artykuły mają wielu autorów, ale też pozwala na szybkie rozwijanie kariery naukowej. Ich zdaniem fakt, iż habilitant jest pierwszym i korespondencyjnym autorem tych publikacji skłania do przyjęcia, iż faktycznie pełnił w tych pracach wiodącą rolę. Podobną opinię wyraziła **dr hab. Karolina Bącela-Spychalska**, sekretarz Komisji, która zauważyła, że umiejętność pracy w zespole dobrze świadczy o habilitancie.

Poza publikacjami, dr Gładalski prezentował wyniki swych badań na trzech konferencjach międzynarodowych poświęconych dziuplakom i strukturze gniazd ptaków oraz na czterech konferencjach krajowych. Jednakże **prof. dr hab. Paweł Koteja** zwrócił uwagę, że – wg dokumentacji habilitacyjnej – habilitant nie przedstawiał na żadnej z tych konferencji wystąpień ustnych, podczas gdy, zgodnie z adekwatnym rozporządzeniem, właśnie takie prezentacje winny stanowić kryterium oceny dorobku naukowego.

Habilitant brał udział jako wykonawca w jednym projekcie finansowanym przez MNiSW, a w roku 2017 uzyskał mały grant NCN w konkursie *Miniatura* na pojedyncze działania naukowe (12 tys. zł; tytuł projektu: „Wpływ zapożyczenia gniazd na kondycję fizjologiczną piskląt sikory bogatki”). Nie był jednak beneficjentem poważniejszego grantu, takiego jak *Preludium* czy *Sonata* NCN, ani beneficjentem programów stypendialnych FNP czy MNiSW, ani nawet grantów podróży oferowanych przez towarzystwa naukowe uczestnikom poważniejszych konferencji.

W opinii **dr. hab. Piotra Miniasa** „habilitant jest w pełni dojrzałym naukowcem, prowadzącym nowatorskie badania i efektywnie publikującym ich wyniki w uznanych czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym.” Pozostali recenzenci i członkowie komisji nie przedstawili tak entuzjastycznej oceny, ale **wszyscy zgodzili się, że ogólny dorobek naukowy spełnia wymogi ustawowe.**

4. Ocena dorobku dydaktycznego, popularyzatorskiego, organizacyjnego i współpracy międzynarodowej

Dr Michał Gładalski prowadził liczne zajęcia dydaktyczne dla studentów kierunków Biologia, Ochrona Środowiska, Genetyka i Chemia. Zajęcia te obejmują ćwiczenia do podstawowych kursów obejmujących ogólną wiedzę akademicką (np. Podstawy biologii, Biologia ogólna, Podstawy ekologii), kursy opracowane w oparciu o autorskie programy, obejmujące wykłady i ćwiczenia (Ekologia ewolucyjna), a także ćwiczenia i pracownie o charakterze praktycznym (np. Zrównoważone użytkowanie różnorodności biologicznej, Statystyka dla genetyków). Zajęcia dydaktyczne prowadzone przez habilitanta były wysoko oceniane przez studentów. Dr Gładalski był promotorem jednej pracy magisterskiej i jednej licencjackiej oraz recenzentem kilku takich prac. Z dokumentacji habilitacyjnej wynika jednak, że nie pełnił do tej pory funkcji promotora pomocniczego.

Dorobek popularyzatorski habilitanta obejmuje jedną współautorską notatkę w czasopiśmie Świat Storczyków (2009) oraz obszerny, bardzo interesujący tekst „Co z tą wolną wolą”, opublikowany na stronie www.Racjonalista.pl.

Dr. Gładalski jest członkiem Polskiego Towarzystwa Etologicznego (PTETol) i był członkiem komitetu organizacyjnego *13th International Symposium on Trichoptera* (Białowieża, 2009, Polska). Jak już wspomniano wcześniej, uczestniczył w czterech konferencjach krajowych i trzech międzynarodowych. Jednak te konferencje międzynarodowe były niezbyt dużymi spotkaniami wąskiej grupy specjalistów (dwa razy *International Hole-Nesting Bird Conference* i raz *Nest construction & Function Conference*), a nie dużymi konferencjami mającymi rangę światowych kongresów – i na żadnej z nich habilitant nie wygłosił referatu. Dr Gładalski nawiązał współpracę naukową z uczonymi z Algierii, co zaowocowało dwoma publikacjami. Jednakże, nie odbył długoterminowego stażu zagranicznego, a jego doświadczenie zagraniczne obejmowało tylko jeden krótki, jednomiesięczny staż w Wielkiej Brytanii. Do dorobku habilitanta należy też recenzowanie czterech artykułów w czasopismach z listy JCR.

Wszyscy członkowie Komisji uznali dorobek habilitanta w zakresie dydaktyki, popularyzacji nauki i współpracy międzynarodowej za spełniający wymagania stawiane w procesie habilitacyjnym.

5. Rozmowa z habilitantem (w trybie Art. 18. pkt. 10 Ustawy)

Rozmowa z habilitantem miała na celu 1) wyjaśnienie kwestii metodologicznych podniesionych w recenzji prof. dr hab. Tomasza Wesołowskiego oraz, zgodnie z propozycją zawartą w recenzji dr. hab. Tomasza Mazgajskiego: 2) wyjaśnienie wątpliwości co do zakresu w jakim badania przedstawione w publikacjach stanowiących osiągnięcie habilitacyjne wykraczają poza te stanowiące podstawę doktoratu, 3) ustalenie co stanowiło konkretny wkład habilitanta w te publikacje i doprecyzowania, co stanowi jego szczególne osiągnięcie naukowe, 4) poznanie dalszych planów badawczych habilitanta, a więc oceny jego dojrzałości jako przyszłego lidera własnego zespołu badawczego. Dr Michał Gładalski został poinformowany przez przewodniczącego Komisji o zaproszeniu siedem dni przed posiedzeniem komisji i tego samego dnia potwierdził gotowość do rozmowy w ustalonym terminie i miejscu. Już przed tym zaproszeniem miał okazję zapoznać się z recenzjami, a więc wiedział dokładnie jakie kwestie zostaną w rozmowie poruszone.

W rozmowie prowadzonej z **prof. dr hab. Tomaszem Wesołowskim** habilitant uznał zasadność szeregu uwag krytycznych dotyczących sposobu prezentacji wyników i przedstawił wyjaśnienia dotyczące kilku kwestii związanych z analizami danych. Recenzent nie w pełni został przekonany tymi wyjaśnieniami i podkreślał, że habilitant wydaje się w niedostatecznym stopniu zdawać sobie sprawę z tego, że zarówno taka prezentacja metod, by możliwe było niezależne powtórzenie badań, jak i taka prezentacja wyników, by możliwa była ich samodzielna interpretacja przez odbiorcę, to nie są drugorzędne kwestie redakcyjne, a fundamentalne wymogi rzetelnej dokumentacji naukowej (publikacji).

W rozmowie prowadzonej z **dr hab. Tomaszem Mazgajskim** habilitant wyjaśnił, że rozszerzenie zakresu badań będących podstawą habilitacji (względem tych będących podstawą doktoratu) polega nie tylko na włączeniu do analiz drugiego gatunku sikory, ale przede wszystkim na wykonaniu analiz dla danych wieloletnich, a także zastosowanie bardziej wyrafinowanych metod analiz statystycznych. To wyjaśnienie zostało przez recenzenta i członków Komisji zaakceptowane. Habilitant nie potrafił jednak w klarowny sposób przedstawić istoty swojego osiągnięcia, skupiając się raczej na informacjach o tym co

robił, a nie o tym jakie ważne wnioski ogólne z prowadzonych badań wynikają. Taką samą trudność sprawiło habilitantowi pytanie recenzenta o plany badawcze na przyszłość, na które odpowiedział iż „chce zajmować się tym co go interesuje, a więc gniazdami ptaków”.

Przewodniczący komisji, **prof. dr hab. Paweł Koteja**, wyjaśnił habilitantowi, że jego wypowiedzi nie stanowią odpowiedzi na zadawane przez recenzenta pytania – nie informują bowiem o tym, jaki problem badawczy został rozwiązany ani jaki problem badawczy planuje rozwiązać w przyszłości. Po tym wyjaśnieniu ponowił pytanie o wskazanie w prostych słowach tego, co stanowiło najważniejsze odkrycie, albo jaką ogólną hipotezę wyniki badań składających się na osiągnięcie habilitacyjne wsparły bądź odrzuciły, oraz o wskazanie jakim problemem badawczym (a nie obiektem badań) habilitant ma zamiar zająć się w przyszłości. Po namyśle dr Michał Gładalski stwierdził, że najważniejszym wynikiem było wykazanie zależności między budową gniazd a charakterystyką lęgów, a w przyszłości planuje badanie zależności między budową gniazd a cechami fizjologicznymi ptaków. Habilitant nie potrafił jednak uzasadnić, dlaczego badanie takich zależności jest ważne, ani jakie ogólne wnioski wynikają z takich badań.

Podsumowując rozmowę z habilitantem, **prof. dr hab. Paweł Koteja** stwierdził, że w jego opinii rozmowa potwierdziła zasadność wątpliwości dotyczących faktycznego wkładu habilitanta do publikacji składających się na osiągnięcie naukowe. Habilitant w swoim oświadczeniu stwierdził, że w tych publikacjach jego wkład obejmował „zasadniczą koncepcję pracy”, ale równocześnie prof. dr hab. Jerzy Bańbura oświadczył, iż to on „zaprojektował badania”. Podczas rozmowy habilitant stwierdził, że istotnym rozwinięciem jego badań ponad zakres rozprawy doktorskiej, przyczyniającym się do wartości jego osiągnięcia habilitacyjnego, było zastosowanie bardziej wyrafinowanych metod analiz statystycznych. Jednakże prof. dr hab. Jerzy Bańbura w swoim oświadczeniu stwierdził, iż to on wykonał analizy statystyczne – natomiast w swoim oświadczeniu habilitant nie wspomina o analizach statystycznych, i pisze tylko iż „ma udział [...] w opracowaniu” materiałów zebranych w terenie. Choć dr Michał Gładalski jest pierwszym i korespondencyjnym autorem prac składających się na osiągnięcie habilitacyjne, przebieg rozmowy wskazał, że to nie on pełnił w tych badaniach wiodącą intelektualną rolę. Brak klarownej wizji kierunku rozwoju dalszych badań, wykraczających poza już utarty schemat dotychczasowych prac i ukierunkowanych na nowe problemy, również podważa kwalifikacje dr. Michała Gładalskiego jako kandydata do stopnia doktora habilitowanego. W związku z tym prof. dr hab. Paweł Koteja stwierdził, że nie może poprzeć wniosku habilitanta.

W dyskusji zamykającej posiedzenie członkowie Komisji w większym lub mniejszym stopniu zgodzili się z powyższym podsumowaniem, ale niektórzy wyrazili opinię, iż mimo widocznych słabszych stron, zarówno osiągnięcie habilitacyjne jak i cały dorobek spełniają przynajmniej w minimalnym stopniu ustawowe wymagania stawiane kandydatom do stopnia doktora habilitowanego. Komisja nie ustaliła jednomyślnej opinii. W głosowaniu jawnym, głosami 2 x „tak”, 2 x „nie” 2 x „wstrzymujący”, Komisja zdecydowała o nie wsparciu wniosku dr. Michała Gładalskiego o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

6. Wniosek końcowy

Po zapoznaniu się z całą dokumentacją habilitacyjną i odbyciu rozmowy z habilitantem, Komisja habilitacyjna stwierdza, że dr Michał Gładalski nie spełnia obecnie wymogów merytorycznych stawianych kandydatom do stopnia doktora habilitowanego, określonych w art. 16 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o

stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595 z dalszymi zmianami) i negatywnie opiniuje jego wniosek. **Komisja składa wniosek do Rady Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Łódzkiego o odmowie nadania dr. Michałowi Gładalskiemu stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk biologicznych, w dyscyplinie biologia.**

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Paweł Koteja

Sekretarz Komisji

dr hab. Karolina Bącela-Spychalska

Łódź, 14.03.2018